

Jocif Matej, v slovo (1964 - 2012)

Bilo je v začetku devetdesetih let, ko sem redno prebiral letalsko revijo Krila in skorajda je ni bilo številke, da se v njej ne bi pojavil kak prispevek o jadralnem padalstvu. Obenem pa opis dosežkov naših najboljših pilotov. Naj je šlo za XC odprave v Južnoafriško republiko, državne ali mednarodne tekme, praktično vselej je bil zraven tudi Matej.

Reprezentanca v letu 1994 ; levo spodaj Matej Jocif, levo od njega Bojan Marčič, Ljudmila Pintar, Marko Novak, Jurij Kurnik in Domen Slana.

Spoznala sva se prek skupnega prijatelja Domna Slane, nekega mrzlega jesenskega dne leta 1995, ko je Domnu pomagal pri trimanju novega padala, tik pred odhodom v Južno Afriko. S svojo pojavo bradatega hrusta je nam mulariji, ki smo takrat šele začenjali letet, vzbujal znatno strahospoštovanje. A v resnici je bil Matej neizmerno prijazen in dobrodušen človek.

To sem spoznal kmalu, ko smo na vzletiščih, pristankih in pri pobiranjih preživeli marsikatero skupno uro, se zabavali, tarnali, ali imeli kakšno resno debato o aerodinamiki. Matej je namreč lep čas delal tudi v podjetju Air systems. A kljub temu, da je prosto letenje poznal do obisti, še zdaleč ni bil bahav ali nastopaški. Prav nasprotno. Rekel bi, da je bil zadržan, kadar je kaj pripomnil, pa pronicljiv in včasih tudi hudomušen. S svojo prisotnostjo je na vse nas deloval očetovsko pomirjevalno.

Zadnja leta se je, nekaj bolj kot letenju, posvečal družini in izgradnji doma. Ko sva se pred časom srečala in ob čaju pokramljala o tem in onem, nisem niti najmanj slutil, da se vidiva poslednjič. Človek pač razmišlja, da bo po obdobju življenjskih prioritiet znova prišel čas, ko bomo lahko več leteli in si ob takih prilikah povedali še marsikaj, kar si padalski tovariši navadno povedo. Žal se to ne bo nikdar zgodilo. Ob novici o njegovi bolezni in nato smrti me je pretreslo tja v srž drobovja. Počutim se kot bi me nekdo boksnil v trebuh, nekje v grlu pa mi je obtičal cmok, ki nikakor ne izgine. Svoja občutja je morda še najbolje strnil prijatelj, ki ga je vest o Matejevi bolezni pretresla podobno kot mene: »Počutim se kar nekako krivega, ker sem še živ.«

Pred vzletom, PWC Preddvor, 1997

Državno prvenstvo 2001

Matej, boli, ker si odšel. Za teboj ostaja globoka vrzel in vnovično spoznanje kako nemočni smo ljudje. Ne zmoremo pozdraviti vseh bolezni in preprečiti nesreč, ali zavrteti časa nazaj. Ostane nam le neizbrisen spomin nate in na vse lepe trenutke, ki smo jih kdaj preživeli skupaj.

Janez Križnar, Škofja Loka, 12. 12. 2012 – Vir: <http://www.paragliding-slovenia.si/>